

Protektorátní restituenti proti dekretům

V současnosti probíhají další kola právních reparátů, kterými se tzv. restituenti majetků zabavených podle dekretů snaží opět prorazit své nároky. Nejznámějšími jsou kauzy Dietrichstein, Colloredo-Mansfeldové, Czernin, Des Fours Walderode a Salm-Schoeller. Ve všech těchto kauzách jde o totéž. Restituenti se snaží jakkoli prolomit mantinely dekretů prezidenta republiky a Národního shromáždění, bránící restitucím obrovských majetků. Proto se neustále ozývají zahraniční i domácí obhájci restituentů s požadavky: „Zrušte konečně, vy bolševičtí Češi, ty nehorázné zločinecké dekrety, které nepatří do „nové Evropy“!“ Tato monotónní mediální mantra, znějící jako obehnaná gramofonová deska zejména z úst landsmannschaftů a jejich emisara Posselta, je ryze politická – nemá totiž právní opodstatnění. Má jen vyvolávat morálně politický nátlak na orgány republiky. I kdyby byly dnes dekrety snad zrušeny, soudům by přesto nezbývalo, nežli podle nich soudit tzv. „staré kauzy“ z let 1945–1947. Neboť i takový kolos jako Evropská unie uznává zásadu neplatnosti neboli nemožnosti retroaktivity nově přijatého zákona, nebo opačně vzato zpětné neplatnosti zrušení zákona starého...

Na tomto základě lze odmítnout i výroky občana knížete Schwarzenberga, který veřejně opakovaně tvrdil nesmysl, že „nelze zrušit něco, co neplatí již dávno“. Opak je pravdou. Dekrety podle práva republiky jsou zahrnuty v ústavě především ústavním dekretem č. 33/1945 Sb. – a pokud jde o obnovené procesy restituentů, je neustále dekretem aktivním. Podobně aktivními jsou též účinky těch dekretů, které se vztahují k dotčeným kauzám. Toto dávno dokázali ústavní experti, jako například profesor Karlovy univerzity JUDr. Václav Pavlíček, CSc. Jak vlastně dekrety brání právním reparátům jmenovaných restituentů?

Dekrety se především vztahovaly na ty skupiny občanů, kteří se jakkoli provinili proti I. ČSR.

Dekrety byly zaměřeny proti Němcům, Maďarům, gardistům, zrádcům, kolaborantům a nositelům tzv. Svatováclavské orlice neboli Čestného štítu protektorátu. Dekrety nejsou ani neplatné, ani vyhaslé – pokud se týká historických kauz protektorátních restituentů. Toho jsou si jejich odpůrci velmi dobře vědomi – a proto proti dekretům neustále tak brojí všemi možnými, a zejména nemožnými způsoby.

Němci a Maďaři v protektorátu a za slovenského Tisova státu byli povýšenými národy, požívajícími proti porobeným národům privilegií agresora, který rozvrátil a zničil republikánsko-demokratickou podstatu státu ČSR.

Zde je vyvrácena lež, kterou neustále šíří sudetské organizace, že prý Němci (i Maďaři!) „byli zbaveni dekrety československého občanství jen pro svůj jazyk a národnost“! Němci a Maďaři v době I. ČSR požívali práv rovnocenných občanů. Přesto však v době ohrožení republiky opustili loajalitu k republice a přihlásili se k jejímu nepříteli. V tomto právě tkví zrada spáchaná na I. ČSR těmi Němci a Maďary, kteří se přihlásili k občanství III. říše nebo k občanství Horthyho fašistického státu, a tím zrušili loajální svazek s ČSR! Tak toto uvádí i nálezný Ústavního soudu v kauze Colloredo-Mansfeld z roku 2004, který je nezrušitelný.

Zrada proti republice mohla nabývat různých podob a stupňů. Od přihlášení se k říšskému nebo maďarskému občanství, nebo od vstupu do fašistických či nacistických složek, až po službu ve vojsku agresorů – ve wehrmachtu nebo ve spojeneckých fašistických armádách III. říše. A proto se protektorátní restituenti snaží za každou cenu všechny tyto důkazy zradě republiky popřít, zpochybnit nebo utajit za každou cenu. Někdy i za cenu falšování skutečnosti nebo podávání vymyšlených nebo nevěrohodných svědectví o opaku.

Proto se po sedmdesáti letech v různých kauzách objevují náhlá „zázračně objevená svědectví“ o ukrývaných nebo zazděných zbraních, které prý měly sloužit odboji, o vysílačkách na zahradách

restituentů, o ukrývání odbojářů, o křivých tlumočeních restituentů wehrmachtu ve prospěch stíhaných osob, a dokonce i o neárijském původu restituentů atd. atd., do nekonečna.

Přitom se vůbec neberou v potaz historické skutečnosti prověřování těchto svědectví orgány státu v době po osvobození – ani okolnosti jejich případné neexistence v oné době a jejich náhlého vynořování právě až v době pozdních právních reparátů. Zde pak platí ono pověstné CUI BONO (V čí prospěch?) dvojnásob.

Toto vše pak při exaktním historickém rozboru působí o to nevěrohodněji, když se prokáže, že například ukrývání odbojářů neexistovali, že vysílačky na zahradách restituentů nemohly být umístěny bez kontaktu s odbojářskými skupinami, že neáriji podepisovali říšské dotazníky o árijství, a tak podobně. Nejobludnější pak vyznívají argumenty typu „křivého svědectví tlumočnicka wehrmachtu ve prospěch stíhaných osob“, což vyvolává dojem naprostého historického nesmyslu, odporujícího realitě III. říše. Jestliže orgán říše jako Abwehr v Praze měl samozřejmě kontrolní mechanismy, zabráňující tlumočnicku svévolný křivý překlad, a jestliže takový tlumočnick jako příslušník wehrmachtu skládal přísahu Adolfu Hitlerovi, pak je zcela nesmyslné a nepravdivé vyvozovat z takové domněnky odbojový charakter činnosti dotyčného.

Všechny tyto okolnosti vyvolávají potřebu precizně prověřovat taková náhlá svědectví vynořující se po sedmdesátiletí od konce II. světové války – a vždy záhadně jen ve prospěch určitých restituentů. Orgány státu budou mít s takovými prověřováními ještě spoustu problémů – pokud by nebylo lépe vůbec trvat na dekretálním základu těchto kauz, a z tohoto hlediska je definitivně uzavřít. Desetiletí trvající soudní a správní průtahy těchto tzv. protektorátních restitucí jen obrovsky škodí republice a všem občanům. Škodí jim nejen hmotně, ale i morálně. A nahrávají jen neustálým útokům sudetských organizací na zákony republiky.

Jiří Jaroš Nickelli, člen Historicko-dokumentační komise ÚV ČSBS